

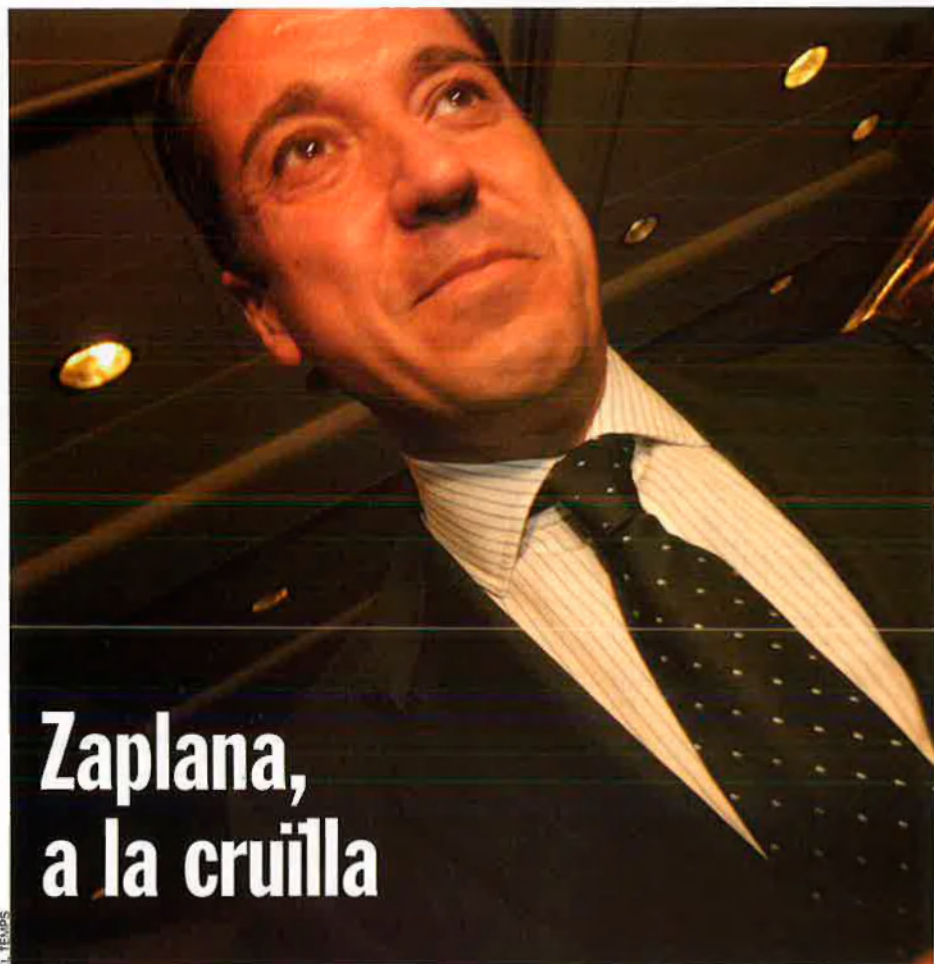
Paral·lelament, Fernández de la Vega fa tres mesos que recorre les comarques valencianes: ara presenta noves dotacions de policia, ara es reuneix amb dones treballadores; ara aposta per l'eix mediterrani, ara visita un taller ocupacional; ara promet que el PSOE plantarà 3.000 arbres cada dia, ara participa en el fòrum Nova Economia davant centenars d'empresaris indígenes; ara preveu un centre d'aiguamolls a l'Albufera, ara condona el deute als afectats per les inundacions del 1982... Fins i tot no ha dubtat a defensar aferrissadament el circuit urbà de fórmula 1 i a potenciar l'oci i la música a la dàrsena del port de València, just allò que vol fer l'alcaldeessa, Rita Barberà. Tot d'actes organitzats per l'equip importat de Madrid. A l'inici d'aquesta *tournee*, la descoordinació amb Blanqueries va ser més evident que mai: va haver de cancel·lar-se un míting al barri del Cabanyal per por de no omplir el pavelló i, a un sopar amb empresaris a la Moncloa, tothom va oblidar de convidar-hi el president de la Confederació Empresarial Valenciana (CEV), José Vicente González.

També hi ha hagut topades pel protocol amb la Generalitat Valenciana: a l'acte del 6 de desembre, al nomenament de García Gasco com a cardenal i a la visita a València del secretari general de l'ONU, Ban Ki-moon, membres del govern de Camps van mostrar en públic l'enuig per l'"afany protagonista" de Fernández de la Vega. La condemna que ha hagut de pagar ha estat la invisibilitat a Canal 9, on la seua activitat preelectoral ha estat convenientment ocultada.

El 1996, 2000 i 2004, Fernández de la Vega fou escollida al Congrés per Jaén, Segòvia i Madrid, respectivament. A l'hora de captar vots, enlloc no ha trobat aquests entrebancs interns i externs. Ara fa quatre anys, el PP va obtenir 8 diputats dels 16 en joc a la demarcació valenciana, per 7 dels socialistes i 1 d'Esquerra Unida. Els conservadors donen per fet que aquesta última acta anirà a parar al seu sac, i fins i tot somien furtar-li'n una al PSOE i deixar el mapa en un 10 a 6.

De la capacitat de Fernández de la Vega de captar indecisos i dur-los a les urnes [vegeu els gràfics a la pàgina 19] dependrà la magnitud del tsunami popular a València. Una feina titànica per a qui ara només veu molins de vent davant seu.

Víctor Maceda

L'ex-president de la Generalitat Valenciana Eduardo Zaplana aguaita els comicis del 9 de març amb més incertesa que ningú: el resultat final dictarà si el seu futur continua passant per la política o torna a fer d'advocat.

El futur polític d'Eduardo Zaplana, com el d'una bona part dels dirigents del PP depèn, en exclusiva, de la direcció que prenguen les urnes a les eleccions espanyoles del 9 de març. La situació de Zaplana és, en qualsevol cas, més complicada i

més incerta que, per exemple, la de Francesc Camps. El president de la Generalitat Valenciana si més no de moment, es troba consolidat orgànicament al capdavant del PP al País Valencià i, institucionalment, controla totalment el Consell. La situació de l'ex-ministre i portaveu popular al Congrés la darrera legislatura ha estat diferent: Zaplana, com Rajoy, se la juga el 9-M.

De moment, i malgrat haver estat vetat per Camps per encapçalar la candidatura de València, Zaplana no ha eixit malament del procés de confecció de llistes del PP. Almenys, no tan malament com es pensava. El número quatre a la candidatura de Madrid -darrere de Rajoy i del fitxatge estrella del PP, Manuel Pizarro- és un lloc privilegiat per a observar el panorama i situar-se a la graella d'eixida, siga quin siga el resultat de les urnes. Zaplana, com ha fet sempre a la seua vida política, s'ha col·locat perfectament per afrontar l'endemà de la contesa electoral.

victòria del PP a les eleccions del març facilitaria, d'una banda, un previsible retorn de Zaplana a les reunions del consell de ministres però, sobretot, amb un gran resultat del PP al País Valencià, seria un reforç extraordinari de Camps i el consolidarien com el principal baró territorial del PP. No oblidem que Camps és un dels grans suports de Rajoy en la cursa cap a la Moncloa. Una victòria del PP mantindria l'estatus de Zaplana però, per contra, reduiria el seu marge de maniobra a la batalla orgànica contra un Camps que es convertiria en un dels dirigents de més pes territorial dins l'estructura dels populars.

Derrota. Això si el PP guanya. Però i si Mariano Rajoy no arriba a la Moncloa? Esclataria la mare de totes les batalles a les files del PP. En el fons, una guerra que ja va començar amb l'intent d'Alberto Ruiz-Gallardón i d'Esperanza Aguirre de situar-se a les candidatures del PP a Madrid a fi de tenir opcions en la cursa successòria de l'actual líder popular. S'obririen molts interrogants perquè la segona derrota de Rajoy, gairebé amb total seguretat, menaria el PP a un congrés de confrontació entre les dues ànimes que cohabitaven a l'organització.

Una derrota de Rajoy deixaria lliure la cadira de president del PP. Zaplana, de tota manera, no sembla en condicions d'optar a la presidència dels populars, però sí de fer un paper destacat en la renovació dels òrgans de direcció del partit. L'ex-ministre podria trobar-se situat en un front, patrocinat per Aznar i al costat de notables com ara Àngel Acebes o de dirigents del PP al País Basc o de Catalunya, que podria plantejar bé l'opció d'Esperanza Aguirre –presidenta de la Comunitat de Madrid–, bé, en l'últim extrem, un retorn temporal d'Aznar (cosa que no descarta cap dels dirigents del PP consultats) per a pilotar una transició pactada i triar, posteriorment, un nou líder. Si reeixira qualsevol d'aquestes dues possibilitats, Zaplana ocuparia un lloc destacat tant als òrgans de direcció com també, probablement, al grup parlamentari dels populars al Congrés espanyol.

Però als aznaristes, el sector més dur del PP, no els seria fàcil d'aconseguir el poder. Tindrien oposició interna. Zaplana seria al costat d'Aznar però enfront,

gairebé amb total seguretat, d'un grup important de dirigents territorials com ara Francesc Camps, Javier Arenas o el president murcià, Ramon Luis Valcárcel, fidels a Mariano Rajoy, que pugnarien per la direcció del partit amb l'objectiu de mantenir una línia política allunyada de la imatge de radicalitat que ofereix Aznar. No veuríem, no obstant això, una lluita ideològica –Camps té també un perfil conservador–, sinó més aviat una disputa generacional entre els dirigents que obtingueren les grans victòries del PP a les cites electorals del 1995 i el 1996; i aquells, més joves, que han mantingut un cert poder territorial i que ara ensumen el control del partit a Madrid.

Els escenaris que obriria una eventual derrota del PP a les estatals es traslladaria, amb tota seguretat, al País Valencià. En primer lloc, perquè Zaplana hauria de reactivar els seus actius a les comarques valencianes, especialment a Alacant, per disposar d'una certa força i, així, situar-se en més bona posició a Madrid. La lluita tornaria al PP valencià. El president de la Generalitat, tanmateix, si més no de primeres i sobre el paper, tindria marge tant en el camp orgànic com en l'institucional. Però Zaplana hauria de plantar cara a un rival directe. I val a dir que l'ex-ministre conserva el control de la direcció del partit a Alacant, la demarcació amb més militants al País Valencià, com també alguns fidels al grup parlamentari del PP a les Corts Valencianes. La lluita intestina, per tant, reviscolaria al si del PP valencià.

Per acabar, hi ha una tercera opció que cal no descartar. Que Zaplana deixi la vida política i torne a l'activitat privada. No seria la primera vegada que valora aquesta opció. Després de la derrota a les eleccions estatals del 2004, l'ex-president de la Generalitat ja va tenir-la en compte. Sobre la taula hi havia, fins i tot, una oferta per a treballar en un despatx d'advocats de Madrid. Però, finalment, va optar per continuar al Congrés espanyol com a portaveu parlamentari. L'alternativa en qüestió podria tornar a aparèixer d'ací a pocs dies. Zaplana és al bell mig d'una cruïlla que es desfarà el 9 de març a partir de les 20 hores, quan s'obrin les urnes.

Pere R. Fernández

Si Mariano Rajoy, encara que no siga per majoria absoluta, obté la presidència del govern, la posició de Zaplana el faria tornar a la primera línia política. Aznar, a qui l'ex-ministre de Treball continua jurant fidelitat eterna, manté un poder al PP que li faria disposar d'una quota en un eventual govern d'un Rajoy que eixiria, no obstant això, amb un lideratge reforçat dels comicis del març. En aquesta quota, Zaplana tindria, molt possiblement i segons que transmet el seu entorn, un seient a la Moncloa. Aquesta opció, ara com ara, tothom la dona per gairebé segura.

Zaplana retornaria a un lloc de notable presència pública, però, per contra, potser hauria de fer concessions al País Valencià. Seria ministre del govern d'Espanya, però, òbviament, hauria de renunciar a continuar plantant cara a Camps al País Valencià amb els seus fidels refugiats a les casernes d'hivern –la majoria, situades a Alacant i controlades per José Joaquín Ripoll, líder del PP a les comarques del sud. Una